

УДК 811.161.2'373.2:821

А. П. Романченко

ОНОМАСТИЧНИЙ ПРОСТІР ЛІТЕРАТУРНОЇ КАЗКИ ВСЕВОЛОДА НЕСТАЙКА

Статтю присвячено розглядові онімікону літературної казки «Дивовижні пригоди в лісовій школі» В. Нестайка, проаналізовано прийоми трансформації онімів у художньому тексті.

Ключові слова: *онім, власна назва, персонаж, антропомодель.*

Всеволод Зіновійович Нестайко, якому нещодавно виповнилося 80 років, — це метр, класик української дитячої літератури, Лицар своєї справи. Понад 55 років він пише для дітей, ось чому його називають найдитячішим письменником України. Твори В. З. Нестайка перекладено двадцятьма мовами світу. Книгу «Тореадори з Васюківки» внесено Міжнародною радою з питань дитячої та юнацької літератури до Особливого списку Ганса Хрїстіана Андерсена як один із видатних творів сучасної літератури для дітей. Крім цього, письменник має багато інших нагород і регалій, які заслужив за більш ніж 30 книг, виданих загальним накладом кілька мільйонів примірників.

Його світ — тонкий візерунок дитячої казки, сплетений із тисячі чарівних образів: найдивовижніших створінь. Його світ — ніби золотаве мереживо саява кожного з поколінь [15]. Рисами стилю В. Нестайка є казковий сюжет із перетворенням і подорожами в часі, вигадана історія з пізнавальним елементом, комічні ситуації [8].

Окреме місце в творчому доробку В. Нестайка посідають «Дивовижні пригоди в лісовій школі», які складаються з чотирьох книг і за які автор був удостоєний премії імені Лесі Українки. Зараз вони ввійшли до списку літератури, рекомендованої Міністерством освіти і науки України для читання учням молодшої школи. Жанр книги досить складно визначити. Вважають, що це серія казкових оповідань або повість-казка. «Дивовижні пригоди» складаються з окремих казок із різними сюжетами, але ті чи інші персонажі, які діяли раніше, з'являються в кожній казці. Основна сюжетна лінія розгортається навколо лісової школи для звірят та лісею (бо розташований він у лісі)

для птахів. Усі інші сюжетні лінії пов'язані з учнями цих навчальних закладів.

Ця розвідка є спробою вивчення специфіки називання персонажів й функціонування онімікону В. Нестайка на матеріалі одного з його творів для дітей. Відомі ономасти зауважують, що власні назви — істотний, функціонально значущий складник творів усіх родів літератури [5:5]. Такої ж думки дотримуються й інші дослідники, вважаючи, що онімі є вагомим компонентом ідіостилю майстра художнього слова [9:1].

Ю. О. Карпенко виокремив й обґрунтував три принципи художнього застосування власних назв: ліричний, епічний, гумористичний, кожен з яких має підтипи [6:74–75]. Названі принципи буття літературної онімії характерні для широкого кола національних літератур чи взагалі належать до ономастичних універсалій [6:12]. Як і ліричний принцип, що відзначається різновидами відповідно до літературного напрямку і характеризується певними ознаками, названими вченим, гумористичний принцип теж має специфічні прикмети.

Зазвичай дослідники онімії звертаються до художніх творів, що стали національної класикою. Гумористична (і дитяча) література мало приваблює мовознавців у зв'язку із скептично сформованим поглядом на її онімію. Ю. О. Карпенко вважає такий підхід несправедливим, бо в ономастиці гумористичних і дитячих творів «є чимало своїх труднощів і проблем, багато невіршеного чи й просто не відкритого» [6:176]. Саме цим фактом зумовлено актуальність досліджуваної теми.

У складі літературних онімів виокремлюють реальні та вигадані імена. Другі, створені уявою письменника, називають фіктонімами. До таких уналежнюємо онімі казкових персонажів «Дивовижних пригод...» В. Нестайка.

Головними дійовими особами є недорослі тварини-школярі. Як і годиться в школі, для позначення учнів письменник використовує двокомпонентну антропомодель. Серед десяти персонажів, які з'являються в першій книзі [12], є шість хлопчиків і чотири дівчинки. За їх іменами та прізвищами читачі легко ідентифікують звірят і їх стать. Звісно, що *Кольком Колючкою*, *Косею Вуханем*, *Борею Суком*, *Рудиком Лисовенком*, *Михайликом Ведмеденком* та *Вовчиком Вовченком* можуть бути тільки їжачок, зайчик, борсученя, лисеня, ведмежа і вов-

чення. Їх імена або прізвища вказують на певні особливості звірят стосовно поведінки носія, кольорової характеристики, будови організму чи позначені фольклорною традицією називання тварин. Асоціації, які виникають у читачів, цілком виправдовують очікування казкаря, який розраховує на розуміння адресата.

Рисеня, козеня, лосеня і білчення — це дівчатка, яких звать *Раїскою Мняю*, *Зіною Бебешко*, *Сонею Лось* та *Вірочкою Вивірчук*. Дівчачі імена, як і хлоп'ячі, мають зменшено-пестливу форму із суфіксами *-к-*, *-ик-*, *-очк-* (*Раїска*, *Рудик*, *Михайлик*, *Вовчик*, *Вірочка*) або являють собою скорочений варіант імені (*Боря*, *Зіна*, *Соня*). Хлопчачі імена звірят-школярів в основному такі ж, як і в звичайних учнів. Виняток становить онім *Кося*, утворений від слова *косий*.

На перший погляд здається, що походження онімів звірят-хлопчиків цілком зрозуміле: *Колько* < *Микола*, *Боря* < *Борис*, *Михайлик* < *Михайло*, *Вовчик* < *Володимир* [14]. Проте при розгортанні сюжету твору виявляється, що батька *Колька* звать *Коляй*, батьків Косі й Вовчика — *Косянтин* і *Вовк*, та й *Рудик* походить не від імені *Рудольф*, а від прикметника *рудий*. Рисеня *Раїска* (з гр. легка [14], а рись — граційна й легка в русі тварина) має й відповідне прізвище, що вказує на належність до родини кошачих — *Мняю* (похідне від звуконаслідувального слова). Козеня *Зіна*, як часто називають кіз, має прізвище *Бебешко*, що мотивується звуконаслідувальним словом (*бе-е-е*), а в творі ще й тим, що, розмовляючи, козеня повторює склад *бе* у словах (*бе-бе-безсовісний*). Найдобріші дівчатка в лісовій школі — *Соня Лось* і *Вірочка Вивірчук*. Їх ніжні (із сонорними приголосними) імена пасують до лагідного характеру, а прізвища недвозначно вказують на належність до розряду тварин. До того ж білок називають вивірками.

Більшість прізвищ учнів має виразний національний колорит, бо ж події відбуваються в українському лісі. Це утворення із суфіксами, притаманними українським прізвищам: *Лисовенко*, *Ведмеденко*, *Бебешко*, *Вивірчук*, *Вухань*.

Згодом з'являються в школі *Хрюша Кабанюк* і *Вася Кицин* (відповідно у книзі другій та третій [11; 10]). Дике порося — дівчинка, а котик — хлопчик. Походження їх імен і прізвищ цілком прозоре: порося хрюкає і належить до родини кабанів, у хлопчика звичайне для котів ім'я *Вася*, а прізвище *Кицин* він успадкував від матері *Мури* — дикої очеретяної кицьки, тобто він кицин син. Щоправда пізніше виявля-

ється, що Вася — левеня, якого «укошенячила» *Мура*. Справжня мати його загинула, а батько — артист цирку, лев *Левко Львович Левченко*, тому Васька стає *Кициним-Левченком* за названою матір'ю і справжнім батьком.

Учнів лісового ліцею названо лише на ім'я. За одночленною моделлю утворено такі казкові оніми: пташеня з родини соколоподібних, син Кондорів, що належить до «роду найдавнішого і найславнішого з усіх пташиних родів» *Грифа*, каченя *Крякс*, гусеня *Гелгуш*, індиченя *Пиндик*, зозуленя *Кука*, шуліченя *Шуля*, шпаченя *Пак*, лелеченя *Льолік*, вороненя *Карпуша*, чижик *Пижик*, горобчики *Чик* і *Чирик*, синички *Цінь* і *Цвірінь*. За їх іменами, які переважно створено автором завдяки фонетичній обробці звуків, характерних для цих птахів, легко впізнати дійових осіб, а за формою імен — стать пташенят. На ім'я також казкар називає лисичку Лізу, сестру Рудика, студентку лісового технікуму легкої промисловості, та злодія-шакала Бацилу. Якщо у названих вище прикладах така формула прийнятна, бо свідчить про вік школярів чи студентки, то в останньому випадку — це вияв зневаги до вчинків казкового персонажа.

Уводючи нових дійових осіб, письменник привертає увагу читачів різними цікавими історіями з легенд чи з життя пернатих. Згадується і Рим, який врятували гуси, і динозаври, що є найближчими родичами індиків, і здібність до мов шпаків, й уміння прогнозувати майбутнє зозулями.

Усі звірята мають батьків, які їх виховують. Як правило, В. Нестайко дає їм наймення за трикомпонентною антропоформулою: ім'я + по батькові + прізвище. Це *Коляй Коляйович Колючка* (тато-їжак), *Косянтин Косянтинович Вухань* (тато-заєць), *Білобіл Білобілович Вивірчук* (тато білченяти), *Козел Козловія Бебешко* (тато козеняти), *Борис Борисович Сук* (тато-борсук), *Вепрій Кнурович Кабанюк* (тато-свин), *Левко Львович Левченко* (батько Васі), *Рудана Микитівна Лисовенко* (мати-лисиця). Виразною ознакою є називання тварин на честь батьків, що досить поширене при виборі імені для маляти. Такі моделі легко сприймаються, не дають плутатися маленьким читачам, хто є хто. Інших батьків названо на ім'я та по батькові (*Хавронія Вепрійвна*) чи на ім'я та прізвище (*Козулія Бебешко*). Якщо ж ім'я по батькові інше, то походження його зрозуміле (*Вепрій Кнурович*, *Хавронія Вепрійвна*). Імена матерів мають форму жіночого роду, закінчуються на -а, -я (*Пу-*

дана, *Козулія*), хоч і є вигаданими, утворюються за зразком жіночих онімів *Світлана, Валентина, Віталія, Вікторія*. Зрідка письменник звертається до іншого типу найменування, що властивий українсько-му етносу: тітонька Вухань, кумася Колючка, пані Зозуля.

Батьки школярів мають відповідні до їх поведінки та способу життя професії. Заєць-тато — співробітник Науково-дослідного інституту капусти, тато-їжак — завідувач відділу критики «Лісової газети», тато білченяти — верхолаз-висотник, мати козеняти — солістка лісової опери та балету, заслужена артистка, мама Рудика — товарознавець, тато-борсук — інженер, тато Хрюші — старий копач, мама Кабанюк — домогосподарка.

Для учителів, як і годиться, В. Нестайко обирає в більшості випадків таку антропоформулу: ім'я + по батькові. Патроніми — давня антропонімійна категорія, що виникла після особових імен ще в родо-племінному докласовому суспільстві. Раніше така форма найменування була властива більшості мов світу, але поступово вийшла з ужитку тому, що перетворилась на прізвища або була ними витіснена [6: 285].

В. О. Горпинич зауважує, що суфікс *-ич-*, який активно функціонував у 16 ст., мав такі значення: 1) «син тієї особи, яка названа твірним словом» і утворював похідні від апелятивів (*войтович — син вейта, судич — син судді*); 2) «син» і утворював похідні від особових чоловічих та жіночих імен (*Хомич — син Хоми, Кулинич — син Кулини*). Такі деривати згодом стали прізвищами; 3) «син» і утворював похідні на базі присвійних прикметників із суфіксом *-ов-* від особових імен (*Іван — Іванів син — Іванович*). У цьому випадку деривати спочатку були родинними прізвиськами, а пізніше частина з них стала прізвищами. Учений зазначає, що «на базі архаїчного суфікса *-ич-* сформувався суфікс *-ович*, за допомогою якого від чоловічих імен утворюються похідні зі значенням «по батькові» [2:63].

Отже, у східнослов'янських народів патроніми збереглися. Фольклорна традиція донесла до нас патроніми різних казкових персонажів, билинних героїв: *Михайло Потапович, Змій Горинич* та ін. Так, Ю. О. Карпенко зауважує, що двочленна антропоформула була північною моделлю найменування билинних героїв. У разі відсутності даних про батьків «для побудови окремого по батькові витворюється шляхом редуплікації імені» [7:14].

Такий самий спосіб називання фіксуємо й у творчості В. Нестайка, хоч тут маємо й відмінності, бо автор дозволяє собі творити незвичайні форми по батькові, які вказують на географічне походження чи особливості поведінки дійових осіб. Очолює школу директор *Бурмило Михайлович Ведмідь*, він викладає ведмежу мову, класний керівник *Пантера Ягуарівна* (іноді, як це буває у звичайній школі, учні-шибеники називають її просто *Пантерою*) — викладач лісової математики, *Лисавета Патрикіївна* (у спадок їй дісталася вміння патрати курей) — учитель лісознавства, *Мамонт Африканович* (він родом з Африки) — учитель лісісторії, *Жирафа Жирафіївна* викладає лісографію, *Макак Макакович* — учитель фізкультури, *Бегемот Гіпотамович* (батько — гіпопотам, що означає те саме, що й бегемот, велика наземно-водяна травоядна тварина [1:65]) — викладач сольфеджіо.

Учителів лісею в останній книзі про лісові пригоди [13] теж величають на ім'я по батькові, рідко автор називає ще й прізвище, яке остаточно ідентифікує «особу» вчителя: *Шуліка Сапсанівна* (викладає орлину мову), *Тук Тукович Дятел* (математика), *Лелек Лелекович* (географія південних пташиних перельотів), *Гагара Альбатросівна* (географія північних пташиних перельотів), *Пилип Пилипович Пугач* (нічне бачення), *Сойка Сойківна Сойка* (пташина пильність), *Тьох Тьохкович Соловейко* (музика і співи), *Коршак Соколович* (фізкультура). Батьком шуліки, великого хижого птаха родини яструбних, може бути тільки сапсан — птах родини соколових, батьком гагари, великого північного водоплавного птаха, тільки альбатрос — теж великий морський водоплавний птах, а батьком коршака (те саме, що й шуліка) — сокіл, хижий птах родини соколиних. Дятел і жайворонок мають імена та по батькові, що відповідають їх специфічним звукам та діям. *Кар Карлович Воронюк* спочатку «відкаркувався» бути директором, проте таки обійняв цю посаду. Директор-ворон має звичайну для подібних собі особливість «вимови» складу *кра-*: *кар-картина ясна, кар-кара Божя, кра-кращих з кра-кращих*. Походження його імені очевидне. *Воронюк* викладає в лісеї історію. Він і сам частина історії: був знайомий із Наполеоном, якому накаркав у 1812 р. поразку та Катериною II, котру дзьобнув за те, що вона в 1775 р. ліквідувала Запорізьку Січ. Ці історичні факти цікаво обіграно письменником-казкарем, і вони є пізнавальними для дітей.

У лісеї викладають також іноземні мови. Для учителів цих предметів В. Нестайко влучно добирає відповідні антропомоделі, які однозначно вказують на мову, якої навчає учитель: *мадам Какаду*, *сеньйор Фламінго*, *гер Вальдшнеп*, де слова *мадам*, *сеньйор*, *гер* — звертання, що прийняті у Франції, Іспанії, Німеччині, а прізвища мають яскраво виражене іншомовне забарвлення.

Для інших поважних персонажів (за віком чи професією) казкар уживає двочленну або тричленну антропоформулу «ім'я + по батькові» та «ім'я + по батькові + прізвище»: *Сохат Сохатович* (дідусь лосеняти Соні), *Кріт Кротович* (бригадир прохідників), *Михайлина Вуйківна* (дружина директора), *Емма Еммануїлівна* (шкільна буфетниця), *Грифон Грифонович* Кондор (Президент Пташиної Республіки), *Грифонія Грифонівна* (його дружина), *Жабурин Жабуринович* *Квакварум* (професор комахознавства, доктор болотяних наук), *Бровко Барбосович* і *Сірко Барбосович* (колишній співробітник карного розшуку та сторож на колгоспній птахофермі), *Гадюк Питонович* *Аспид* (зміїний прем'єр-міністр). Усі оніми обіграно так, що зрозуміле походження його носія, спосіб життя, особливості поведінки тощо, напр.: *Сохат Сохатович* (лося в народі називають сохатим), *Михайлина Вуйківна* (утворене від імені чоловіка *Михайло* та від слова *вуйко*, як називають у діалектах дядьків), *Емма* (тут походить від назви птаха *ему*), *Грифонія Грифонівна* (теж утворено від імені чоловіка, а жінок часто називають за чоловіком), *Жабурин Жабуринович* *Квакварум* (жаби водяться в жабуринні — водоростях, що ростуть у стоячих водах [1:363]), *Бровко Барбосович* і *Сірко Барбосович* (брати, які мають типові для собак клички), *Зоя Зойківна* (патронім утворено від дієслова *зойкати* — тривожно кричати, квилити), *Гадюк Питонович* *Аспид* (перші два слова вказують на розряд тварини, а останнє — на страх перед родиною гадюк, де *аспид*, *гаспид* — чорт; диявол, дідько, біс [1:224]). Значне місце серед двочленних антропоформул «ім'я + по батькові» посідають редульковані форми.

Крім матерів їжачка й зайчика, на прізвище чи ім'я автор називає бабусь *Бебешко* і *Мня*, телеграфіста *Дятленка*, технічку пані *Зозулю*, сороку *Скрекекулію* (від скре-ке-ке!). Для дорослих персонажів Всеволод Нестайка рідко використовує антропомодель «ім'я+ прізвище»: *Козулія Бебешко*, *Степан Ковбасюк*, *Василь Приблудний* (чи *Базілію Приблудний*). Уживання таких моделей у перших двох випадках

цілком виправдане, оскільки саме в такий спосіб називають артистів, дресирувальників, ким дійові особи є у творі. Останній приклад засвідчує авторське ставлення до батьків, які не дбають про своїх дітей.

У майстра слова оніми — могутній виразовий, характеристичний засіб. Добираючи наймення для того чи того персонажа, письменник свідомо або несвідомо «допасовує їх до створюваних образів, домагається гармонії образу та його імені» [3:67].

Власні назви персонажів літературної казки В. З. Нестайка вказують на стать, вік і навіть етнічну належність. Використані антропомоделі (одно-, дво- і тричленні) дозволили письменникові «передати широку інформаційну та емоційну амплітуду за десятками різних параметрів» [6:10].

Говорячи про гумористичну обробку реальних антропонімів, про їх «гумористичне переоснащення», Ю. О. Карпенко виокремив кілька груп прийомів обігрування власних назв [4; 6]. Спираючись на згадану класифікацію та виходячи із зібраного ономастичного матеріалу, окреслимо прийоми такої обробки, використані В. Нестайком.

До фонетичної видозміни письменник звертається порівняно рідко. Виявлено такий її тип, як вилучення літери з існуючого слова. Ім'я шпаченяти утворено від слова *шпак*, від якого усічено першу літеру, у результаті чого маємо *Пак*. Найменування зайця утворено від чоловічого оніма: *Кос(т)янтин Кос(т)янтинович*. Вилученням літери автор домігся асоціації зі словом *косий*, як називають зайців. Зафіксовано також фонетичне обігрування. Воно полягає в тому, що онім добирається або створюється таким чином, щоб бути схожим завдяки звуковим повторам з апелятивом на позначення тварини: *рисеня Раїска*, *козеня Зіна*, *ледеченя Льодик*, *лосеня Со́ня*, *борсученя Боря*, *дисичка Ліза*, *дев Левко Львович Левченко*. Повторюються тут сонорні та свистячі приголосні, які додають образам, створеним автором, ніжності, лагідності, чарівності.

Морфологічна трансформація у В. Нестайка зводиться до гри з категорією роду. Йдеться про чоловічі оніми, утворені від іменників, які формально мають ознаки жіночого роду: *Лелек* < *лелека*, *Макак* < *макака*, *Гадюк* < *гадюка*. Саме такі форми вказують на стать персонажа.

Словотвірна робота письменника посідає чи не перше місце в утворенні або обробці онімів. Багато власних назв аналізованого твору є авторськими утвореннями. Так, повні жіночі та чоловічі імена

утворено за допомогою суфікса *-ій*: *Грифонія, Козулія, Веррій*. Інші оніми на позначення персонажів утворено суфіксальним, флексійним, безафіксним способом (*Рудана, Гелгуш, Сміюнець, Грифа, Шуля, Кося, Сохат, Жабурин*) чи шляхом зрощення звуконаслідувальних слів у поєднанні з суфіксацією (*Скрекекулія, Трататоля*).

Імена й прізвища школярів, їх батьків, інших дійових осіб «Дивовижних пригод...» утворено лексико-семантичним способом: *Вухань, Колючка, Сук, Мняу, Кицин, Кондор, Тук, Дятел, Сойка, Гагара, Тьох, Чик, Чирик, Цінь, Цвінь* тощо. Ряд прізвищ утворено за відомими словотвірними моделями: *Лисовенко, Вовченко, Ведмеденко, Вивірчук*. Найоригінальнішими утвореннями у творі є імена по батькові: *Ягуарівна, Жирафіївна, Веррійвна, Вуйківна, Грифонівна, Сапсанівна, Альбатросівна, Сойківна, Макакович, Гіпотамович, Африканович, Коляйович, Сохатович, Кнурович, Барбосович, Грифонович, Лелекович, Тьохкович*.

Всеволод Нестайко вдало використовує прийоми онімічної гри, передаючи юним читачам корисну інформацію про природу та історію, його ономастичність є яскравою прикметою ідіостилю. У наступних розвідках буде приділено увагу ще не розглянутим розрядам ономастичної лексики аналізованого твору.

Література

1. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і доп.) / Уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. — Київ; Ірпінь: Перун, 2005.
2. Горпинич В. О. Сучасна українська літературна мова: Морфеміка. Словотвір. Морфологія: Навч. посіб. — К.: Вища школа, 1999.
3. Карпенко О. Ю. Про літературну ономастику та її функціональне навантаження // Записки з ономастики: зб. наук. праць. — Одеса: Астропринт, 2000. — Вип. 4.
4. Карпенко Ю. О. Гумористичний принцип у літературній ономастиці // Записки з ономастики: Зб. наук. статей. — Одеса: Астропринт, 2003. — Вип. 7.
5. Карпенко Ю. О., Мельник М. Р. Літературна ономастика Ліни Костенко: Монографія. — Одеса: Астропринт, 2004.
6. Карпенко Ю. О. Літературна ономастика: Зб. статей. — Одеса: Астропринт, 2004.
7. Карпенко Ю. О. Проблеми мовної приналежності білин // Щорічні записки з українського мовознавства: Зб. наук. статей. — Одеса: Астропринт, 1995. — Вип. 2.

8. Круль М. М., Благун Н. М. Загальний огляд сучасної української дитячої періодики (жанрово- тематичне розмаїття) // Доступний з: http://www.nbul.gov.ua/portal/Soc_Gum/Apsf_lil/2009_20/Krul.pdf
9. Мельник Г. І. Онімикон у структурі ідіостили (на матеріалі поезії Євгена Маланюка): Автореф. дис. ... канд. філол. наук: 10.02.01 / ОНУ ім. І. І. Мечникова. — Одеса, 2009.
10. Нестайко В. З. Дивовижні пригоди в лісовій школі: Загадковий Яшка. Сонячний зайчик і сонячний вовк. — Х.: Школа, 2009.
11. Нестайко В. З. Дивовижні пригоди в лісовій школі: Секрет Васи Кицина. Унелюлик, Уфа і Жахоб'як. — Х.: Школа, 2008.
12. Нестайко В. З. Дивовижні пригоди в лісовій школі: Сонце серед ночі. Пригоди в Павутинії. — Х.: Школа, 2009.
13. Нестайко В. З. Дивовижні пригоди в лісовій школі: Таємний агент Порча і козак Морозенко. Таємниці лісею «Кондор». — Х.: Школа, 2009.
14. Скрипник Л. Г., Дзятківська Н. П. Власні імена людей: словник-довідник / За ред. В. М. Русанівського. — К.: Наук. думка, 1986.
15. Сорокопуд В. Чарівний світ Всеволода Нестайка: від тридцятидвохрічної корови Контрибуції і чарки луципера до свиноферми «Рилос» і пошуку «скоробагатьковських» скарбів // Дзеркало тижня. — 2006. — № 30 (609). — 5–19 серпня. — Доступний з: <http://www.dt.ua/3000/3760/54146/>

Романченко А. П.

ОНОМАСТИЧЕСКОЕ ПРОСТРАНСТВО ЛИТЕРАТУРНОЙ СКАЗКИ В. НЕСТАЙКО

В статье рассматривается онимикон литературной сказки «Удивительные приключения в лесной школе» В. Нестайко, анализируются приемы трансформации онимов в художественном тексте.

Ключевые слова: *оним, имя собственное, персонаж, антропомодель.*

Romanchenko A. P.

ONYMIC SPACE IN V. NESTAYKO'S LITERARY FAIRY TALE

The article is dedicated to the research of onymicon in V. Nestayko's literary tale «Amazing Adventures in the Forest School», individual transformations of onyms in the text are analyzed.

Key words: *onym, proper name, character, anthropomodel.*